

γνωρίζοντας τὸ πνεῦμα του, στίς θείες του ἐμπνεύσεις, πῶς χτισε ἀγκρέμιστη ἐκκλησιά τῆς μουσικῆς ιδέας. Καὶ γιὰ νὰ μὴ φανταστοῦμε ὅλα αὐτὰ παραμυθένια, ἡ σοφὴ ὀμιλήτρια τελιώνει, μέσα στὸ φανερωμένο ἐνθουσιασμό τῶν ἀκουστών της, καὶ δίνει τὴ θέση τοῦ πιάνου στὴ δεσποινίδα Ἡδὴ Παναγιὰ γιὰ νὰ ζωντανέψῃ τὴν ψυχὴ τοῦ μουσικοῦ Θεοῦ, μαζὺ μὲ τὸ μαγικὸ δοξάρι τοῦ κ. Μ. Καζάζη καὶ τὴ μελωδικὰ φωνὴ τῆς δ. Ἀρ. Γκίνη. Οἱ νέοι καλλιτέχνες, μὲ τὸ δυνατὸ στήριγμα τῆς κ. Θεοδωροπούλου, ἀδείλιαστα δείξανε τὸ πλατύ του μέλλον, μὲ τὴν ὠραία τους ἐμφάνιση.

Τὴ σπάνια αὐτὴ μουσικὴ ἀπόλαυση μὲ τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν καλοσυνείδητη ἐργασία, τὴν παρακολούθησε κόσμος πολὺς. Ὅλοι σφίξανε μ' ἐυγνωμοσύνη τὸ χέρι τῆς ἀξίας κ. Θεοδωροπούλου· γιατί σὲ πολλούς, πού μονάχα τὸνομα τοῦ Μπεττόβιτ ἤξεραν καὶ σὲ κείνους πού γνώριζαν ν' ἀντιγράφουνε μόνο τίς μελωδίες του, φανερώνει τὸ μυστικὸ νὰ νοιώθουμε κάτω ἀπὸ τίς μαγικὲς ἁρμονίες τῶν ἔργων, τὴν ψυχὴ τοῦ ἀθάνατου συνθέτη.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΚΑΡΑΒΙΑ

ΜΕΣΑΙΟΝΙΚΕΣ ΜΕΡΕΣ

Ἐνα πρωτὸ τοῦ περσινοῦ Ἰουλίου, ἀκόμα καλὰ καλὰ δὲν ξημέρωσε, ὁ εἰρηνοδίκης, ὁ ἀστυνόμος καὶ κουστωδία ἀπὸ χωροφύλακες ἤρθανε στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ συλλάβουν τὴν ἀθεΐα, τὸν ἀναρχισμό, τὴ μαλλιαροσύνη, καὶ τὴ μασσωνία.

Μὲ κατηγόρησαν πὼς εἶχα σκέσες μὲ τοὺς ἀθεϊστές τοῦ Βόλου. Δυὸ-τρεις φιλόχρηστοι καὶ θεοφοβούμενοι ἀθροπᾶκοι τοῦ χωριοῦ μου ἀπὸ σεβασμὸ καὶ ἀγάπη *στὴν καθαρῆουσα* πού τοὺς ἔδωκε καὶ τοὺς δίνει κάθε μέρα ψωμί, διέδωκαν πὼς ἔχω μέσα στὸ σπίτι μου *Κέντρο* μασσωνισμοῦ, ἀναρχισμοῦ, μαλλιαρισμοῦ καὶ πὼς διδάσκω κρυφὰ ἀνατρεπτικές γιὰ τὰ ἔθνη καὶ τὴ θρησκεία ιδέες. Ἡ δικαιοσύνη σκοτισμένη ἀπὸ τίς πρόστυχες καὶ κακόπιστες κραυγὲς τῆς οἰχαμερῆς δημοκοπίας τοῦ Βόλου καὶ ἀπὸ τίς βρωμερὲς διάδοσες πού ἔδωσαν μέσα ἀπὸ τὸ θρησκόληπτο καὶ γεμάτο δεισιδαιμονίες καὶ πρόληψες ὄχλο, καὶ ἀπὸ τίς *ἐξωτικὲς* καὶ *φανταστικὲς* φλυαρίες τῶν *λαδικῶν*, τοῦ *σκουπιδιάρη*, τῆς *πλύστρας* καὶ τοῦ *μπακαλόπαιδου*, πίστεψε, πὼς ἴσως οἱ ἀθεοὶ καὶ μαλλιαροὶ τοῦ Βόλου θὰ τράβηξαν γιὰ τὸ χωριό μου, νὰ κρυφτοῦν σ' ἀπόκεντρα σπήλαια καὶ νὰ δροσιστοῦν ἀπὸ τὰ κρύα νερά του καὶ νὰ

βροῦν ἡσυχία στὸν ἴσκιό τῶν γέρικων πλατανίων.

Ὁ Εἰσαγγελέας διέταξε τὸν εἰρηνοδίκην μας νὰ προβῇ *«εἰς κατάσχεσιν πειστηρίων»*, καὶ ὁ εἰρηνοδίκης, σύμφωνα μὲ τὴν ἀνώτερη διαταγή, ἤρθε στὸ σπίτι μου ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ἀστυνόμο καὶ τοὺς στρατιώτες τῆς ἀστυνομίας μας ἀπὸ φόβο μήπως ἡ *ἀθεΐα* καὶ ὁ *ἀναρχισμὸς* τὸ σκάσουν κρυφὰ ἀπ' τὰ παραθύρια τοῦ σπιτιοῦ μου.

Ὅπως εἶπα στὴν ἀρχὴ, ἡ ἐκδρομὴ τῶν *ἀνακριτικῶν ὀργάνων* ἔγινε *δρῶρου βαθέως*· στὸ σπίτι μου κοιμούντανε ἀκόμα, καὶ τὸ *καντίλι* φώτιζε στὸ εἰκόνισμα τῆ μεγαλόχαρη εἰκόνα τῆς Παναγίας. Ὁ ἥρωας δλῆς αὐτῆς τῆς ἱστορίας καὶ ὑπομονευτῆς τῶν *πατριῶν* ἔλειπε κάμποσες μέρες ἀπ' τὸ χωριό, φαίνεται πὼς πῆγε στὸ Βόλο γιὰ νὰ ἐξαργυρώσει κανένα *τσέκ* ἀπὸ *ρούβλια*.

Ντάγκ, Ντάγκ..... χτυπάει ὁ εἰρηνοδίκης τὴν πόρτα. Τρομασμένη βγαίνει ἡ μητέρα μου ὅζω γιατί εἶδε ἀπ' τὸ παραθύρι ὅλη τὴ *χωροφυλακιστικὴ παρέα*. Χίλια δυὸ βάνει στὸ νοῦ της. *Λαθραία* δὲν ἔχουμε, *μουρμουρίζει*. Κανένανε δὲ σκοτώσαμε! μᾶς φύλαξε ὁ Θεός.....

Ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ *καλημερίζει* τοὺς πρωϊνοὺς καὶ ἐπισήμους ἐπισκέπτες.

— Νὰ μᾶς πᾶς στὴ βιβλιοθήκη τοῦ Γιάννη, θέλουμε νὰ ἴδουμε κάτι βιβλία πού ἔχει..... μὴ φοβάσαι, δὲν εἶναι τίποτα, ἕνα-δυὸ βιβλία πού ἔχει στὴ βιβλιοθήκη του θὰ πάρουμε.

Σὲ λίγα λεπτὰ βρέθηκαν εἰρηνοδίκης καὶ ἀστυνόμος μπροστὰ στὴ βιβλιοθήκη κ' ἔψαχναν.

Παραμέρισαν τὸ «Νουμᾶ», τὰ «Παναθήναια», τὴ «Νέα Ζωή» καὶ τὴν «Ἀκρόπολη» πού εἶταν ἀπάνω στὸ τραπέζι κ' ἄρχισαν ἕνα-ἕνα νὰ ξεφυλλίζουν τὰ βιβλία.

— Μωρὲ αὐτὸς διαβάζει κ' ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, ἀκούεται ἡ βραχνὴ καὶ μωραϊτικὴ φωνὴ τοῦ ἀστυνόμου, πού χειρονομοῦσε, δείχνοντας στὸν εἰρηνοδίκην τὸ «Βίο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» τοῦ μεγάλου Ρενάν.

Ὁ εἰρηνοδίκης πῆρε στὰ χέρια του τὸ πολὺκροτο βιβλίον, ἀνοίξε μιὰ σελίδα καὶ διάβασε δυὸ-τρεις σειρές.

— Πράγματι θρησκευτικὸ βιβλίον, φώναξε.

Ἡ ὑπερκαθαρεύουσα τὸν εἶχε γελάσει καὶ ἔτσι τὸ βιβλίον μεταβλήθηκε σὲ «Καينὴ Διαθήκη».

— Νὰ κι ἄλλα, ξαναφωναρίζει ὁ ἀστυνόμος, δει-

χνοντας τὰ «Τέσσαρα Εὐαγγέλια» καὶ τὴν «Ἀνάστασι» τοῦ Τολστόη.

Ὁ εἰρηνοδίκης καὶ ὁ ἀστυνόμος κοιταχτήκαν κάμποσα δευτερόλεπτα.

Τὰ «**θρησκευτικά**» βιβλία ποὺ ἀνακάλυψαν καὶ ἡ καθαρευουσιάνικη ποῦδρα ποὺ τᾶχε μουντζουρωμένα, τοὺς ἔκαμαν νὰ πιστέψουν πὼς δαιμόνια **ἀναρχικο-μαλλιαρο-ἀθειστικά** δὲν κρύβονταν μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι ποὺ στὸ εἰκονοστάσι εἶταν ἀναμένο ἀκόμα τὸ καντίλι μπροστὰ στὴ μεγάλη εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ μιὰ πνιχτικὴ μυρωδιὰ λιθανιοῦ εἶταν ἀνακατωμένη μὲ τὸν ἀέρα.

Γιὰ νὰ μὴν ἔχουν ὅμως καμμιά ὑποψία ξεφύλισαν ὄλα τὰ βιβλία. Στους «ρητορικοὺς λόγους» τοῦ Μιστριώτη σταθῆκαν λιγάκι νὰ ξεκουραστοῦν διαδάζοντας **τὴν μελίρριτον καὶ ἠδυεπὴ** τῶν προγόνων μας γλῶτταν.

Ὡς ἐδῶ καλὰ κανένα ἴχνος μασσωτισμοῦ καὶ μαλλιαροσύνης. Τὰ «Ἀπαντα» ὅμως τοῦ Σολωμοῦ τοὺς ξάφνισαν.

— Νάτα, νάτα, φωνάζουν καὶ οἱ δύο μ' ἐκπληξή.

Μὲ περιφρόνηση μεγάλη πετοῦν τὰ «Ἀπαντα» τοῦ Σολωμοῦ σὲ μιὰ ἄκρη γιὰ νὰ τὰ κατασχέσουν.

Βρίσκουν καὶ τὴ «Γλώσσα καὶ Ζωὴ» τοῦ Γιαννίδη τὴν παίρνουν κι αὐτή. Ἀνακαλύπτουν ἔπειτα, τὴ γλωσσικὴ μελέτη «Γραπτὴ καὶ Δημοτικὴ» τοῦ γλωσσολόγου καθηγητῆ Brugmann καὶ τοῦ Πάλλη τὸ «Ἡλιοφέγγαρο», τὰ «Μνημόσυνα» τοῦ Βαλαωρίτη, τὰ «Δημοτικὰ Τραγούδια», διάφορες ἄλλες ποιητικὲς συλλογὲς καὶ τὰ βάζουν ὄλα στὴν ἄκρη.

Ἐτοιμάζονται νὰ τὰ πάρουν μαζί τους, ἀλλὰ εἶναι βαριά, γι' αὐτὸ διαλέγουν τὰ πιὸ μικρά, τὰ ἐλαφρότερα, καὶ ἔτσι γλυτώνει ὁ Σολωμὸς μὲ τὸ Βαλαωρίτη, τὰ **Δημοτικὰ τραγούδια** κι ἄλλες διάφορες ποιητικὲς συλλογὲς καὶ ὀδηγοῦνται στὰ **μπουντρούμια** τῆς ἀστυνομίας μοναχὰ ὁ Brugmann, ὁ Γιαννίδης κι ὁ Πάλλης μὲ τὸ «Ἡλιοφέγγαρό» του.

Ἡ καημένη ἡ μητέρα μου τοὺς κοίταξε; δὲν ἤξερε τί τρέχει; ἄμα τοὺς εἶδε νὰ παίρνουν τὰ τρία βιβλιαράκια, στενοχωρέθηκε, γιατί εἶχε διαταγὴ ἀπὸ τὸν ἀπουσιάζοντα γιό της νὰ μὴ δίνει σὲ κανένα βιβλία.

— Ἐέρετε, φωνάζει, ὁ γιός μου δὲν εἶναι δῶ καλύτερα αὔριο ὅταν ἔρθει νὰ σᾶς τὰ δώσει ἄλλοτε...

— Τὸ ξέρει, κυρά μου; ἔπειτα εἶναι φίλος μας ὁ Γιάννης.

— Τουλάχιστο δὲν κάθεστε νὰ πάρετε ἓνα γλυκό;

Ἡ ἔρευνα τέλειωσε· τὰ τρία ἐπιστημονικὰ βιβλία, ποὺ **ἡ δημοτικὴ τους** τὰ παρουσίασε στὰ μιστριωτικὰ τῶν ἀνακριτῶν τὰ μάτια γιὰ **ἄθεα**, ὠδηγήθηκαν ἀπὸ τοὺς χωροφύλακες στὰ συρτάρια τοῦ γραφείου τοῦ εἰρηνοδίκου κ' ἐκεῖ τὰ **ἐκλειδομαντάλωσαν** γιὰ νὰ τὰ στείλουν ἔπειτα ἀπὸ δύο-τρεις μέρες στὴν ἀνώτερη ἀνακριτικὴ ἀρχὴ «διὰ τὰ περαιτέρω».

Τὰ **ἀθροπάμια** ποὺ δὲ μὲ χώνευαν γιατί διάβαζα τὸ «Νουμᾶ» κι ἀνοίγα τὰ μάτια τοῦ κόσμου, διαδίδοντας πὼς πρέπει ἄλλοτε νὰ κάνει τίς ἀναφορὲς καὶ νὰ μὴν πηγαίνει στοὺς ψεῦτες καὶ ἀνήθικους δικολάβους, κατηγοροῦσαν καὶ κάποιον παπᾶ συγγενὴ μου γιὰ ἄθεο.

Ἡ ἀστυνομία πῆγε στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ κι ἀρχισε νὰ ψάχνει, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψει τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιὰ «Σύνοψη», ἓνα παλιὸ «τετραδάγγελο» κ' ἓναν κουρελιασμένο καὶ γεμάτο κερὶ καὶ λαδιὲς «Ἀπόστολο». Κατόπι ἀπ' τοῦ παπᾶ τοῦ σπίτι, ἐπισκέφτηκαν καὶ τὸ **τενεκετσίδικο** τοῦ Ἀβράμ, τοῦ μόνου ἐδραίου τοῦ χωριοῦ μου. Ἰπῆρχαν ὑπόνοιες μὰ τυχὸν καὶ ὁ Ἀβράμης ὅπως καὶ ὁ Παπαλευτέρης εἶταν συνεργάτες μὲ στὴν ἄθεϊα καὶ στὴν ὑπονόμευση τῆς Καθαρεύουσας.

Τὸ χωριὸ ἀναστατώθηκε. Τὰ **λαδικὰ** ἀρχισαν νὰ σταυροκοπιοῦνται. Ἡ Κατσαρίνα, μάζεψε κάμποσες ὀκάδες λάδι κι ἀναψε ὄλα τὰ καντίλια τῶν ἐξωκκλησιῶν. Οἱ δασκάλοι τρομασμένοι δὲν ἔβγαλαν **τσιμουδιά**, μοναχὰ τοῦ φίλου μου Ἀποστόλη Χατζηνικολάου ἡ γλώσσα διαμαρτυρόντανε. Οἱ παπάδες πῆγαν στὴν **Ἁγία Τράπεζα** κι ἐρμιστήκανε γιὰ τὴν ἀθωότητά τοῦ Παπαλευτέρη. Ὁ Δήμαρχος ἐψήφισε ἓνα **κοντίλι** ἀπὸ ἓκατὸ δραχμὲς, γιὰ ν' ἀγοράσει «τὴν ἁγία ἐπιστολή», «τὸ Συναξάρι», τὴν «Ὀκτώηχο», «τὸ Πηδάλιο» καὶ τὸ «Ἀμαρτωλῶν σωτηρία», κι ἄλλα θρησκευτικὰ βιβλία, ποὺ τὰ μείρασε στοὺς φιλόχριστους συμπατριῶτες μου ἓνα διαβάζοντας διώξουν τὰ **δαιμόνια** ποὺ ἐπισκεφθῆκαν τὸ χωριὸ μου.

Κι ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος ζύνοντας τὰ μεγάλα γένεια του ἔκαμε μ' ὄλους τοὺς παπάδες **ἀκοίμητη ἀγρυπνία**, γιὰ νὰ σωθεῖ τὸ χωριὸ ἀπ' τὰ ἀναρχικὰ φαντάσματα κι ἀπὸ τὴν γκρίνια τοῦ μεγαλύτερου ἄθεου καὶ ἐχτροῦ του Ἀλ. Πιάττικου. Τ' ἀναρχικὰ φαντάσματα ὅμως ξακολουθοῦνε νὰ ἡσυχάζουν στὸ χωριὸ μου χωρὶς νὰ φοβοῦνται τοὺς ἐξορκισμοὺς καὶ τίς καλογερίστικες κατάρες.

Ὁ «**Νουμᾶς**» πατεῖ καὶ βεδηλώνει τὰ θρησκα

σύνορα της Ζαγοράς, κ' οι γλωσσικὲς συζητήσεις παίρνουν και δίνουν μὲς στὸ ἀριστοκρατικὸ καφενεῖο τοῦ Τσανάκα. Ὁ φίλος μου σχολάρχης μὲ τὸν ἀγαπητὸ μου Γιάννη Μπαντόπουλο δένουν μὲ ὑπομονὴ τὶς πληγὲς τῆς καθαρεύουσας πού τὸ φραγκατικὸ τομάρι τῆς κάθε μέρα πληγώνεται ἀπὸ τὰ βόλια τοῦ Ἀποστόλη Χατζηνικολάου τοῦ νεωτεριστῆ και Ἑλληνα στὴν καρδιά δασκάλου μας.

Ζαγορά (Πηλίου)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΡΔΑΤΟΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἀπὸ τᾶλλο φύλλο θέρχινῆσουμε μιὰ πλατιά κριτικὴ μελέτη τοῦ Κωστή Παλαμά μὲ τὸν τίτλο «Ὁ Ποιητὴς κὶ ὁ Κριτικὸς — Ζητήματα και μαθήματα».

— Τυπώνεται στὴν Πόλη, στὸ τυπογραφεῖο «Ἀνατολή», καινούριο βιβλίο τοῦ Ταγκόπουλου: «Δραματικὲς σκηνές. Στὴν Ὁξώπορτα — Τὸ μαῦρο χέρι — Ὀλόγυρα στὸς τάφους». Τὸ βιβλίο θάναί εἶται τὸν ἄλλο μῆνα και θά πουλιέται δυὸ δραχμὲς.

— Ὁ Ταγκόπουλος τέλειωσε και μιὰ τρίπραχτη πολιτικοκοινωνικὴ σάτυρα «Ὁμορφος κόσμος!» πού θά υποβληθεῖ στὸν Ἀθερῶσιο διαγωνισμό τοῦ Ὁδείου και θά παιχθεῖ τὸ καλοκαίρι ἀπὸ τὸ θέατρο τῆς κ Κυβέλης Ἀδριανοῦ.

— Πατσουράκος, Κουλουμπάκης, Πῶπ και Γκλαβάς — τέσσερις ὀτρηροὶ γλωσσαμύντορες μείνανε ὄξω ἀπὸ τὴ Βουλῆ. Και γιὰ νὰ γίνει σωστὴ ἡ ἀνοιχτὴ πεντάδα, δὲν τὰ κατάφερα νὰ μπῆ στὴ Βουλῆ κὶ ὁ γλωσσάραγας Μιστριώτης.

— Ἀπερίγραφτο τὸ τί τράβηξε ἀπὸ μερικὰ παιδιὰ τῆς «Φοιτητικῆς Συντροφιάς» ὁ γλωσσάραγας! Καμωνόντουσαν τὸν καθαρευουσιάνο και πηγαίνανε σπῆτι του και τὸν καταφέρνανε νὰ τοὺς βγάξει λόγο και στὸ τέλος τοῦ φωνάζανε: Ζήτω ὁ Ψυχάρης! Ζήτω οἱ Μαλλιαροὶ!! Βενιζέλαρος!! Τονὲ σταματοῦσανε στὸ δρόμο και τοῦ δίνανε προκλήσεις... τῆς «Φοιτητικῆς Συντροφιάς». Και τὸς ἄλλα ἀκόμα, τὸ ἕνα κωμικώτερο ἀπὸ τᾶλλο. Τὴ νύχτα πάλι τῆς Κεριακῆς — ὦ, τί νύχτα εἶταν ἐκείνη! — ἐνῶ ὄξω γιορταζόταν τὸ θάψιμο τοῦ παλαιοκομματισμοῦ, πήγανε μερικὰ παιδιὰ τῆς Συντροφιάς στὸ σπῆτι του και τονὲ ρωτήσανε γιὰ τὰ ποτελέσματα τῆς ἐκλογῆς:

— Μμ! τοὺς εἶπε ὁ γλωσσάραγας. Στὸ Μενίδι πηγαίνουμε περίφημα! Τονὲ φάγαμε τὸ μαλλιάρὸ Βενιζέλο.

— «Και στὸ Λιόπσει, κ. καθηγητά;

— «Μμ! Και καὶ καλά θά πάμε, ἂν καὶ δὲν ἤρθανε ἀκόμα τὰ ποτελέσματα!»

— Κ' εἶται τοῦ ἀπόμεινε ἡ παρηγοριὰ πὼς ψηφίστηκε σ' ὄλα τὰ χωριὰ τῆς Ἀττικῆς πού μιλιοῦνται... τάρβαντικά!

— Τὸ δηλώνουμε μιὰ γιὰ πάντα πὼς οἱ κριτικὲς γιὰ βιβλία πού δημοσιεύονται στὸ «Νουμά» φανερώνανε τὴ γνώμη καινων πού τὶς υπογράφουν. Ὅπως στὰ πολιτικὰ ζητήματα, εἶται και στὰ φιλολογικὰ, ὁ «Νουμάς» εἶναι και μένει λεύτερο βῆμα.

— Νὰ μὴν τὸ παραλείψουμε και τοῦτο, τὸ προεκλογικό. Ὁ Γκλαβάς, λίγες μέρες πρὶν τὴν ἐκλογὴ, πήγε στοῦ Μιστριώτη τὸ σπῆτι, τοῦ φίλησε τὸ χέρι και τοῦ πήρε τὴν

ἐσκή του. Και τὰ πρόκοψε! Τὴν ἴδια ἐσκή, λένε, εἶχαν πάρει κὶ ὁ Κουλουμπάκης κὶ ὁ Πατσουράκος, και τὴν ἐξαργυρώσανε στὶς ἐκλογὲς μὲ σωρὸ μαῦρα.

— Λυποῦμαστε κατάκαρδα γιὰ τὴν ἀποτυχία τοῦ Μαβίλη. Μὰ περισσώτερο λυποῦμαστε τοὺς Κορφιάτες πού δὲν τάξιωθήκανε νάχουν και πάλι στὴ Βουλῆ ἕναν τέτιο διαλεχτὸ ἀντιπρόσωπο.

— Και ὁ Γιάγκος ὁ Λυμπερόπουλος, ὁ καλοσυναιδῆτος ἐπιστήμονας και κοινωνιολόγος δὲν πτύχε. Γιὰ νάχουμε τὸ Λυμπερόπουλο στὴ Βουλῆ θάξιζε νὰ δώσουμε και τρεῖς τέσσερις ἀκόμα ἀπὸ τοὺς Κυβερνητικὸς τῆς Ἀττικοβοιωτίας.

— Κι ἄλλοι γλωσσαμύντορες πού ἀπομείνανε ὄξω γιὰ νὰ παρηγοροῦνε τὸ Γλωσσάραγα. Θ. Μιχαλόπουλος, Γαλανὸς και Πετραλιάρ. Ἡ Λάρισα μὰς ξανθίγαλε τὸν Μπ υφίδη, μὰ ἕνας κοῦκος — και τέτιος μάλιστα! — δὲ φέρνει τὴν ἀνοιχτὴ τῆς Καθαρεύουσας.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. κ. Ν. Ζαχ. Liverpool, Dr. Pap. Γενέθη και Βασ. Ἀδαμ. Προῦσα. Λάδαμε τὴ συντρομὴ τοῦ 1912 κ' εἰχαριστοῦμε

ΣΤΟΤ "ΝΟΥΜΑ" ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
πουλιοῦνται τὰκόλουθα βιβλία πρὸς ΜΙΑ δραχμὴ τὸ ἕνα, ἐξὸν ἀπὸ ὅσα εἶναι σημειωμένα μὲ ἄλλες τιμὲς.

Γ. Ν. ΑΒΑΖΟΥ, «Ἡ Ματιά». — Ἀγκάθια και Τριβόλοι» (θηγήματα). — ΧΑΡ. ΑΝΤΡΕΑΔΗ, «Ὁ «Μέγ» Ἀλέξαντρος». — ΒΑΡΑΕΝΤΗ, «Δόξα και Ζωή». — ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΔΗ, «Ἀάφνης και Χλόη» τοῦ Λόγγου. μετάφρ.), — «Τίμωνας ὁ Μισάνθρωπος» τοῦ Λουκιανοῦ (μετάφρ. λ. 50), | «Ὁ Προσκυνητὴς». — ΡΗΓΑ ΓΚΟΛΦΗ, «Τὰ Τραγοῦδια τοῦ Ἀπρίλη» (δρ. 2). — Π. Σ. ΔΕΛΤΑ «Στοχασμοὶ περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν μας» (λ. 50). — «Γιὰ τὴν Πατριδα — Ἡ καρδιά τῆς Βασιλοπούλας» (δρ. 3,50). — «Παραμῦθι δίχως ὄνομα» (δρ. 3,50). — «Τὸν καιρὸ τοῦ Βουλγαροκτόνου» (τόμοι 2, δρ. 4,50). — ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ, «Ἀπὸ τὸν Κόσμο τοῦ Σαλονιοῦ». — ΑΡΓΥΡΗ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ «Φυλλάδες τοῦ Γεροδήμου». — ΓΙΑΝΝΗ Κ. ΖΕΡΒΟΥ, «Νησιώτικα Τραγοῦδια». — Κ. ΘΕΟΤΟΚΗ, «Τὰ Γεωργικὰ τοῦ Βεργίλιου» (λ. 50). — «Σακούνταλα» τοῦ Καλλιδάσα (δρ. 1). — ΙΔΑ, «Σάμοθράκη» δρ. 2). — Θ. ΚΑΤΡΑΠΑΝΗ, «Τὰ Τραγοῦδια τοῦ Στρατιώτη» (λ. 10). — ΑΝΤΩΝΗ Κ. ΛΕΚΟΠΟΥΛΟΥ, «Τὸ Βιολί». — ΑΔΕΞ. ΜΑΡΠΟΥΤΖΟΓΛΟΥ «De Profundis» τοῦ O. Wilde (δρ. 2). — ΚΩΣΤΑ ΠΑΡΟΡΙΘΗ «Ἀγγ. τοῦ Δελινοῦ» (δρ. 2). — «Οἱ νεκροὶ τῆς ζωῆς» (δρ. 2). — «Στὸ Ἀλμπουρο» (δρ. 2). — ΑΔΕΞ. ΠΑΛΛΗ, «Ὁ ἔμπορος τῆς Βενετίας» (Β' ἐκδοσι). — ΑΔΕΞΑΝΤΡΑΣ ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΥ, «Ἀθρῶπιος Μηχανισμός». — ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ, «Τὰ Παλιά και τὰ Καινούργια». — ΖΗΣΙΜΟΥ ΣΙΑΕΡΗ, «Ὁ Αἶας» τοῦ Σοφοκλή (μετάφρ.). — ΗΛΙΑ ΣΤΑΥΡΟΥ, «Πλουτάρχου: Περὶ Παιδῶν Ἀγωγῆς» (μετάφρ.). — ΓΙΑΝΝΗ ΣΤΕΦΑΝΗ, «Μπουμπουκία». — Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ (δράματα): «Ζωντανὸι και Πεθαμμένοι», — «Ὁ Ἄσματος», — «Οἱ Ἀλυσίδες» (δρ. 2). — ΜΕΝΟΥ ΦΙΛΗΝΤΑ «Ἀπὸ τοὺς Θρόλους τῶν Αἰώνων», — «Γραμματικὴ τῆς Ρωμαϊκῆς Γλώσσας» (Α' ἐκδοσι) και Β' ἐκδοσι, τόμοι 2 (δρ. 5). — Ζ. ΦΥΤΙΑΔΗ, (δράματα): «Τὸ Ἐκθετο», — «Δίχως Ἀκρογιάλι», — «Χτισμένο στὸν Ἄμμο». — ΦΩΤΗ Δ. ΦΩΤΙΑΔΗ, «Τὸ Γλωσσικὸ Σχῆμα». — «Στὴ «Φοιτητικὴ Συντροφιά» (λ. 50). — ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ, «Μελάχρα».

Γιὰ τὸ ἐξωτερικό, λ. 25 παραπάνου ὁ κάθε τόμος.